

SZIVÁRVÁNY

2000.
MÁRCIUS

3

“Szegény ember
tehene” – mondják
a kecskére. Igény-
telen, bármit
lelegel: füvet,
falevelet, zsenge
rügyet, ágat,
papírt. Kis testéhez
képest sok tejet ad.
Ebből sajt, bőréből
kabát, gyapjából takaró
készül. Patácskáin mintha
tűsarkú cipőben tipegne.
Hihetetlen, hogy nem
csúszik le a legmeredekebb
sziklafalról sem. Nyájban
nehezen őrizhető. A kecske-
bak és az anyakecske is
szeret elbóklászni, de a gidó
(kecskeolló, gödölye)
egyenesen fergeteges:
naphosszat ugrál, bakalódik.

Láttatok már kis gidát?
Ugye, milyen kedves,
olyat ugrik, szinte száll,
szárnyatlan is repdes.

S aztán hipp-hopp,
kecske lesz,
kinő a szakálla,
mintha volna önmaga
öreg nagypapája.

Zelk Zoltán

LÁSZLÓFFY ALADÁR

ITT EGYEDÜL ÉN MEKEGEK

Nem is bak, csupán menyecske,
mégis szakállas a kecske,
elmekegi reszketegen:
“Te is hálás lehetsz nekem,
viselem a szarvas fejet,
én adom a kecsketejet,
a ló nyihog, kacsa hápog,
a tyúk kárál, a lúd gágog,
ha a kutyák megkergetnek,
csak ugatnak – nem mekegnek...”

Felülhetek, kedves bátyám?
Nem ülhetsz a kecske hátán,
hangja könyörgően reszket:
“A hátamra nem eresztlek!”
Ám szembe se fordulj vele –
legdöfősebb az eleje,
s mint a híres tanmesében,
ahol mindkét kecske vesztett,
elállja az utad szépen:
“Át a pallón nem eresztlek!...”

A HAZUG BAKKECSKE

NÉPMESE

Volt egyszer egy öregember meg egy öregasszony, s azoknak volt három gyermekük meg egy kecskéjük. Azt a kecskét el kellett vinni legeltetni. Az öregember elküldte a legnagyobb gyermeket, hogy legeltesse meg a kecskét. A gyermek meglegeltette, hazavitte. Az öregember kérdezte:

– Ettél-e, kecske, ittál-e?

A kecske azt mondta:

– Se nem ettem, se nem ittam.
Másnap az ember a középső gyereket küldte a kecskével. Az is megetette, megitta jól, s hazavitte.

Kérdi az öreg:

– Ettél-e, kecske, ittál-e?

A kecske megint azt felelte:

– Se nem ettem, se nem ittam.

Így járt a legkisebb fiú és az anyja is.

Akkor az öreg megharagudott.

– Megállj, kecske, én is elviszlek, lássuk, nekem is így felelsz-e.

Az öreg megetette, megitta. Kérdezte otthon:

- No, ettél-e, kecske, ittál-e?
De a kecske megint azt felelte:
– Se nem ettem, se nem ittam.

Az öreg jól elverte, és világgá kergette. A kecske mendegélt, kiért egy erdőbe. Talált egy borzházat, és bement abba.

A borz hazament, kérdezte, ki van benn a házban.

- Én vagyok, a hazug bakkecske.

A borz nem tudta, hogyan csalogassa ki a kecskét. Hívta a farkast:

- Gyere, komám, segíts, csalogassuk ki valahogy azt a kecskét a házamból.

A farkas se bírta a házból kicsalogatni a kecskét. Akkor a borz elment a róka komához:

- Gyere, komám, csalogassuk ki valahogy a kecskét a házamból.

Elment a róka, de az se bírta kicsalogatni. Meglátott egy szúnyogot. Így szólt:

- Gyere, szúnyog komám, csalogassuk ki a bakkecskét a borz koma házából.

A szúnyog belecsípett a kecske hátába, s az úgy elszaladt, hogy még máig is szalad, ha meg nem állott.

Ha a kecske el nem szaladt volna, az én mesém is tovább tartott volna.

Kilenc kecske jön
me-ke-ke,
talárjuk talpig
fekete.

Állukon hegyes
kis szakáll,
szemük meg ide-
oda jár.

Jönnek méltóság-
teljesen,
koppán a körmük
csendesesen.

Legelől lépdel
Ághegyi,

KÁNYÁDI SÁNDOR

KILENC KECSKE

aki a többit
vezeti.

Mögötte mindjárt
Nyájesze,
aki vigyáz a
többire.

Harmadiknak jó
Háncsoló,
negyediknek meg
Rügyfaló,
majd káposztaföldek
rettegett
Káposztási-ja
lépeget.

Hatodik: Bokrász,
s hetedik:
Tilosi, róla
megegik,
hogy nincsen az a
kerítés,
melyen átal ne
szökne, és
nincs az a védett
csemete,
mely ne lenne neki
csemege.
Utána Kajtár
ódalog,
az a hír járja

róla, hogy farkas-kézben is mekegett, s félfüle akkor ottveszett, félfüle árán szabadult, de az intésből nem tanult, és amikor csak teheti, a kecske-törvényt követi. Bokrász-szal, vagy csak egyedül sokszor órákra

odaül, becserkészi a fél határt, csinálva egyre kárra kárt. Még most sem fér a bőriben, nemhogy menne a többivel ő is méltóság-teljesen,

szeme ott jár az ághegyen, kilép a sorból untalan, kétlábra áll, és boldogan el-elkap egy-egy levelet, rügyet, hajtást vagy ághegyet, míg nem az öreg Bak-apó, az utolsóinak baktató

jól oldalba nem tiszteli, s gorombán azt nem mekegi:
– Vissza a sorba, szemtelen. És ez hazáig így megyen, otthon aztán a nyolc sutát megfejik. Csöndes jóccakát mekegnek, s illedelmesen kérődznek mind a fekhelyen.

BARTÓCZ ILONA

HÁROM KICSI, FERGETEGES KECSKEBAK

Volt egyszer három okos kis kecskebak. Mindig ugrándoztak, mindig futkos- tak, el is nevezték őket három fergeteges kecskebaknak.

Egyszer nagyon megéhez- tek a sok futkosásban, s meg- beszélték, hogy elmennek a rétre selymes fűvet legelni,

kedvükre játszózni. A rét szé- lén egy kis patak folyt, a pata- kon híd vezetett át. A híd alatt lakott a tányérszemű, krump- liorrú, tökféjű szörnyeteg.

Először a legkisebbik kecs-

kebak lépett a hídra. Kipp- kopp... – kopo- gott a négy fürge lábacska.

– Ki lépett a hidacskaóra?! – ordított a tökféjű szörnye- teg.

– Csak én vagyok, a legki- sebb fergeteges kecskebak, megyek a rétre selymes fűvet legelészni, kedvemre játszózni – mondta rémul- ten a kis kecskebak.

– Várj csak, te tolakodó, megyek, és menten bekaplak!

– Kicsi vagyok még, ne kapj be! – rimánkodott a kecs- kebak. – Mindjárt jön a kö- zépső fergeteges testvérem, az sokkal nagyobb, mint én vagyok!

Kipp-kopp... – már a kö- zépső kis kecskebak fürge lá-

ba kopogott a hídon.

– Ki lépett a hidacskámra?!

– ordított a tökfejű szörnyeteg.

– Csak én vagyok, a középső fergeteges kecskebak. Megyek a rétre selymes füvet legelészni, kedvemre játszadozni.

– Várj csak, te tolakodó, megyek, menten bekaplak!

– Kicsi vagyok még, ne kapj be – rimánkodott a középső kecskebak. – Mindjárt jön a legnagyobb fergeteges testvérem, az sokkal nagyobb, mint én vagyok!

Kipp-kopp... – most a legnagyobb fergeteges kecskebak négy fürge lábcskája kopogott a hídon.

– Ki lépett a hidacskámra?!

– ordított a tökfejű szörnyeteg.

– Csak én vagyok, a legnagyobb fergeteges kecske-

bak. Megyek a rétre selymes füvet legelészni, kedvemre játszadozni.

– Várj csak, te tolakodó! Megyek, és menten bekaplak!

– Gyere csak, gyere! – rikantott a legnagyobb fergeteges kecskebak. – Szarvacskámmal felöklellek, patácskámmal széttiporlak!

A tányérszemű szörnyeteg a hídra ugrott, a legnagyobb fergeteges kecskebak meg nekirontott, föl is öklelte, szét is tiporta, aztán a két testvérel együtt ment a rétre selymes füvet legelészni, kedvére játszadozni.

A három kicsi fergeteges kecskebak azóta is játszadozik, legelészik, ha ugyan akad még a réten egy szál selymes füvecske.

KERCSÓ ATTILA
KECSKELÁB

Bosszankodik a vén kecske,
Mert a nevét kölcsönvette
Az a ronda kecskeláb,
S meg sem kérte legalább.

Milyen csinos az ő lába,
Nem hasonlít gerendára,
S a nevét az bitorolja,
Ki ugrálni nem is tudna.

Szomorú az öreg kecske,
A fásszínbe be sem menne,
Mert a szálkás kecskelábon
Fűrészelnek télen, nyáron.

MÓRA FERENC
KECSKEBÁL

A kécskei kecskének
– mek-mek-mek –
baja esett szegénynek
– mek-mek-mek –:
belehágott a villába,
beledagadt a bal lába
– mek-mek-mek.

A békához elfutott
– mek-mek-mek –,
varrjon néki papucsot
– mek-mek-mek –:
abban nem fáj majd a lába,
elmehet a kecskebálba
– mek-mek-mek.

A béka szót fogadott
– mek-mek-mek –,
varrt papucsot, jó nagyot

– mek-mek-mek –
kövér lapu leveléből,
onnan szedte a tószélről
– mek-mek-mek.

Örült neki a kecske
– mek-mek-mek –,
szakállát rezegtetta:
“Mek-mek-mek –
a kécskei kecskebálon
fogadom, hogy nem lesz párom
– mek-mek-mek!”

ZÁGONI OLGA
**A KECSKE
ÉS A MACSKA**

Élt egyszer egy menyecske, akinek volt egy kecskéje és egy macskája. Sok gondja volt szegénynek mind a két jószággal. A kecske a kertben a salátától a káposztáig mindent lelegelt. A macska sem volt jobb nála. A tejet, a tejfölt rendszerint az utolsó cseppig felnyalta.

Egy reggel, mikor a menyecske már megfejtette a kecskét, a torkos macska az ablakpárkányról hogy, hogy nem, a friss tejecskével telt sajtárba pottyant. A kecske mérgében a szarva közé kapta, és messzire hajította, fel az égigérő eperfa tetejére.

Bizony, sok időbe tellett, amíg a macska a felső ágról a legalsóig lemászott. Olyan sok időbe, hogy ezalatt a kecske megöregedett, a szakála már a térdéig ért, és elfelejtette azt is, ami a macskával történt.

Ha nem felejtette volna el, még folytathatnám a mesét újabb kalandjaikról. De mert elfelejtette, a mesének is vége, fuss el véle!

BAK SÁRA rajzai

KOVÁCS ANDRÁS FERENC

EGY KECSKE HEGYRE MEGY

Egy kecske hegyre megy,
szakála megremeg,
mert mekegve ugrabugrál:
mekk és egyre mekk...

A kecske hegyre megy,
s a farka megremeg,
mert az élet, kecske-élet,
élet oly remek!

És mekk és egyre mekk:
e vers itt megreked,
mert kecskénk felért a hegyre,
s minden egyre megy...

Itt bizony nem egy kecske ment a hegyre. Hanem hány?

LÉVAY ERZSÉBET

REPÜLJ, FECSKE

Repülj, fecske, szállj,
fészked hazavár!

Fészek alatt
gyerek-csapat
hívogató
dalra fakad:
repülj, fecske, szállj,
gyere haza már!

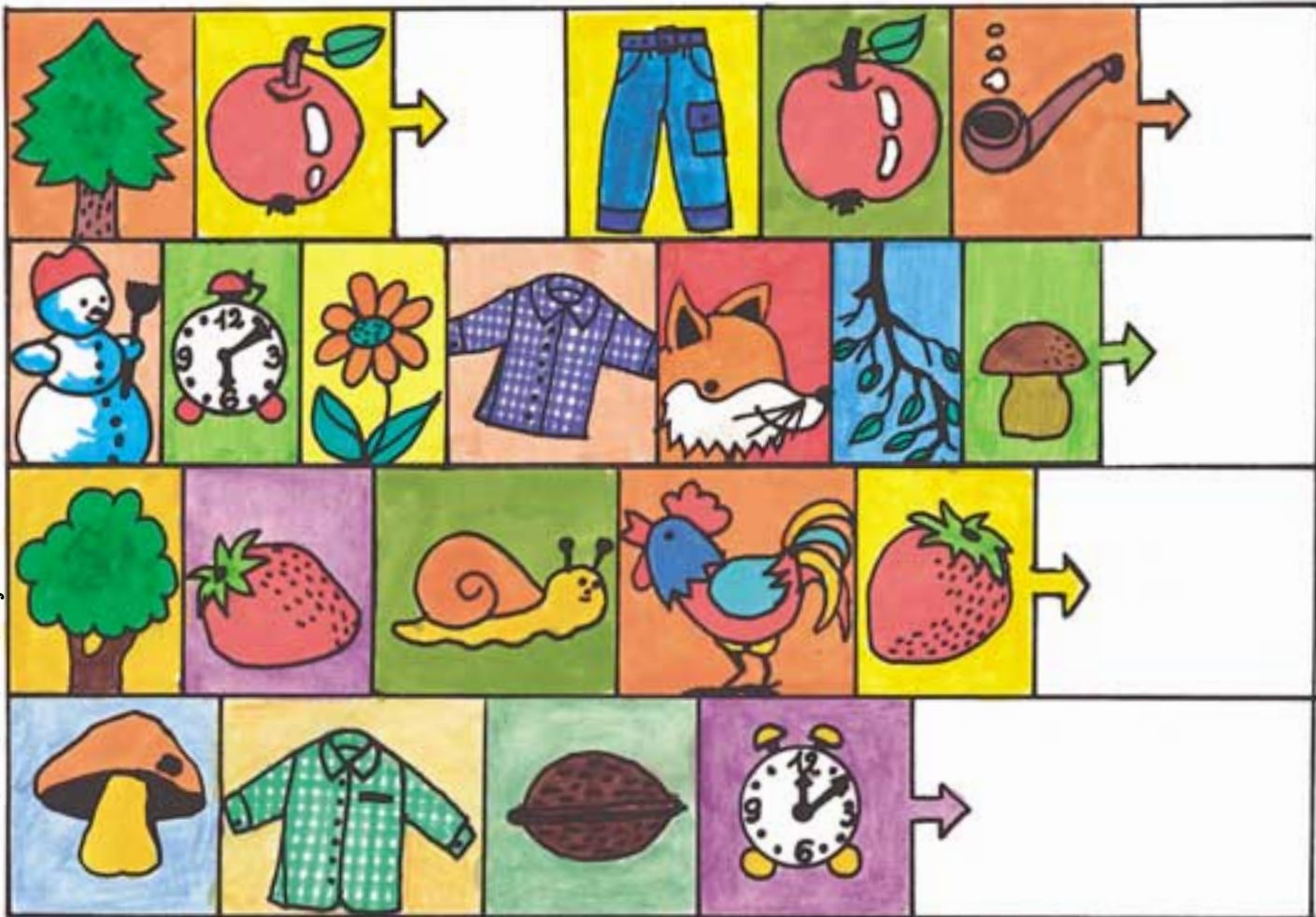

RÁKOS SÁNDOR

HÁROM VÁNDOR

Baktat három vándor:
Benedek, József, Sándor –
elől megy Sándor,
Sándor után József,
József után Benedek:
ők hozzák a meleget!

Olvasd össze a kezdőbetűket. A talált szót írd vagy rajzold le a fehér kockába.

Na ugye, itt a tavasz. Még nem – csak mindjárt. Ezt onnan tudom, hogy a hóvirág zsenge kis levél-lándzsája itt is - ott is áttörte a hótakarót, hogy jelezze: a kitartó, igaz vágyakozás az éltető nap sugarai után még akkor is győzedelmeskedik, ha olyan gyenge – amilyen a hóvirág levele. Ezért hát Ti se féljeteK semmitől: Ti is erősek vagytok, velem együtt. Sőt még kedves Feleségem, Típetupa is erős, pedig Ő igazán még a falevelet is alig tudja megrázni.

De ne szórakoztassalak most Benneteket a hóvirággal (bár én nagyon szeretem) –

lássuk, amiből élünk:

Tudatom, hogy a múlt esztendő végén, ez év elején annyi levelet kaptam Tőletek (nagy örömömre), hogy alig győztem válaszolni rájuk. De válaszoltam.

Számos gyönyörű rajzot-levelet kaptam a **kolozsvári 14-es iskolától** (három nagyméretű, vastag borítékra való), de a **kiskendi első osztályosok** és a **szenterzsébeti Csipike Klub** tagjai is kitétek magukért. **Gergely Beáta-Edina**, bethleni barátom igen szép verset küldött. Idemásolom:

*Édesanyámnak
Szívesen adom néked ezt a virágot,/ Mint a hóvidéken a hóvirágot./ Szívesen hintem szirmát fejedre,/ Hadd vidítson Isten kegyelme./ Hadd, hogy*

nézzen rád két szemével,/ Hadd áldjon meg két kezével.

A legtöbb levélben azt kérdeitek, hogyan-mivel töltöttem a telet, mit hozott nekem a Mikulás, mit kaptam karácsonyra Jézuskától.

Mi ketten, kedves Feleségemmel, Típetupával csendes békességben-szeretettel töltöttük az ünnepeket – az egész telet.

A télirevalót – hiszen tudjátok – még az ősszel beszereztük, kedves Barátaink, a Méhek, Mackóék, Mókusék és Vadmalac segítségével, ezenkívül aszaltunk magunknak áfonyát – ez nekünk épp olyan, mint nektek az aszalt szilva. Gombát is szárítottunk. Nem olyan vastagtörzsű hiribet, amelyet Ti szerettek, azt meg se tudnók mozdítani

– csak zsenge, finom szegfűgombát. Azt is rágcsáljuk időnként édesgyökérrel. Nagyon finom. A reggelink egyébként továbbra is egy négybe vágott mogoróbél – mézzel lecseppentve.

Na – mára ennyi elég.

Az énekes Madárkák köszönik azoknak, akik a télen madáretetőt állítottak, magot-morzsát szórtak nekik!

Melyhez hasonló jókat,

CSIPIKE

Mészáros Sándor, Szentegyháza

Bálint Annamária, Székelykeresztúr

<p>Címlap: Orosz Alexandra, Zsobok</p>	<p>SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XXI. évfolyam. 233. szám. Kiadja a NAPSUGÁR Kft. Szerkesztik: ZSIGMOND EMESE (főszerkesztő), VENCZEL JÁNOS (képszerkesztő), MÜLLER KATI. A szerkesztőség postacíme: 3400 Cluj, Str. L. Rebreanu Nr. 58. ap. 28. C.P. 137. Telefon/Fax: 064/141323. E-mail: napsugar@mail.dntcj.ro Megrendelhető a szerkesztőség címén. A lapok árát a következő bankszámlára várjuk: Cont 2511.1-569.1/ROL. B.C.R., SUC. CLUJ S.C. NAPSUGÁR - EDITURA S.R.L. Készült a kolozsvári TIPOHOLDING Rt. Nyomdájában. ISSN 1221-776x.</p> <p style="text-align: right;">Ára 4500 lej</p>
---	---

Bot Róbert, Beszterce

A RÓKA ÉS A KAKAS

Volt egy ravasz róka, aki kakast akart lopni. Igen ám, de a terve először nem sikerült. A csalafinta kiskakas tudta, hogy a róka vissza fog térni. Éppen ezért azt gondolta, hogy jó lenne megleckéztetni. Mikor a róka visszajött, a kakas elkezdett szaladni az erdő felé, és felrepült egy magas fára. A vadász, aki már várta, lőtt egyet a levegőbe, és a puskalövés hallatára a faluból az emberek odagyűltek. Elverték a rókát úgy, hogy nem lesz többet kedve lopni.

Rózsa Sándor Norbert, Érszöllős

A TAVASZ

Állandóan kint vagyunk,
sokat játszunk, dalolunk,
de legnagyobb örömünk,
hogy már minden betűt ismerünk.

Tolnai Abigél,
Mocsolya

Benedekfi Géza, Székelykeresztúr

A HOLLÓ TÖRTÉNETE

– Énekelj, szép holló,
Nincs nálam olló,
hogy levágjam szárnyad.
Tán te ezt vártad?
– Kár, kár,
Nem, bizony nem,
csak a csőrömet fenem,
s a kicsi sajtom
nincs hová raknom.
Ezért aggódom.
– Hogyha ideadod,
aztán visszakapod –
mondja a sunyi róka,
hisz ez neki jó móka.
A holló énekel,
s a róka szalad,
mert vele van a sajtdarab.

Írta és rajzolta
Máthé Antal Koppány,
Marosvásárhely

BOHÓCJÁTÉK

2-5 gyerek társasjátéka a hátapon mosolygó bohóc. Minden pöttyre tegyetek gombot, drázsét vagy kukoricát. Amilyen számot dobátál, arról a mezőről (1–sapka; 2–térd; 3–arc; 4–cipő; 5–kéz; 6–kabát;) végy le egy gombot. Ha már nincs rajta egy sem, a következő játékos dob.
Az a győztes, aki a legtöbb gombot gyűjtötte.

A Magyar Könyvklub Új barkácskönyv gyerekeknek c. könyve nyomán